

Cartea lui Daniel - Numărul cincizeci și șase

Deslușirea tainei Apocalipsei 17: Profeția finală privind Desfrânata cea Mare și Fiara

Jeff Pippenger

2024-01-20

Cea din urmă reprezentare a împărățiilor din profeția biblică se află în Apocalipsa, capitolul șaptesprezece. În acel capitol, la versetul trei, Ioan este dus în „pustie”, pentru ca îngerul să-i arate lui Ioan judecata „marii desfrânate” din profeție, care șade pe „ape multe” și care a săvârșit „desfrâu” cu „împărății pământului.”

Și a venit unul dintre cei șapte îngeri care aveau cele șapte potire și a vorbit cu mine, zicându-mi: Vino aici; îți voi arăta judecata desfrânatei celei mari, care șade pe ape multe: cu care împărății pământului au săvârșit desfrânare, iar locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul desfrânării ei. Și m-a dus, în duh, în pustie; și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. Apocalipsa 17:1-3.

Potrivit chiar cuvintelor lui Ioan, "pustia" reprezintă cei o mie două sute șizeci de ani ai stăpânirii papale, din anul 538, până la timpul sfârșitului, în 1798.

Și femeia a fugit în pustie, unde are un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șizeci de zile. ... Și femeii i s-au dat două aripi ale unui vultur mare, ca să zboare în pustie, la locul ei, unde este hrănită o vreme, vremuri și jumătate de vreme, departe de fața șarpelui. Apocalipsa 12:6, 14.

În Duhul, Ioan a fost transportat în perioada de o mie două sute șizeci de ani a supremației papale. Acei ani fuseseră preînchipuiți de cei trei ani și jumătate de secetă din vremea Izabelei, a lui Ahab și a lui Ilie. Acei ani aveau să continue până când papalitatea avea să primească rana ei de moarte în 1798, căci aceasta fusese „hotărât” să aibă loc la sfârșitul întâieii mâinii, care era sfârșitul războiului adus asupra sanctuarului și asupra oștirii prin cele două puteri pustiitoare ale păgânismului și ale papalității. Toate aceste fapte au fost expuse în articole recente.

„Marea desfrânată” este desfrânata din Tir despre care vorbește Isaia, care trebuia să fie uitată timp de șaptezeci de ani simbolici, care erau „zilele unui singur împărat”. Istoria Statelor Unite este istoria celor șaptezeci de ani simbolici, prefigurați de cei șaptezeci de ani de robie din timpul stăpânirii Babilonului, întâia împărăție a profeției biblice. Pe parcursul acelei istorii, marea desfrânată din Tir trebuia să fie uitată. La sfârșitul acelei istorii, ea urma să fie adusă iarăși aminte și să iasă din nou să-și cânte cântările, săvârșind astfel desfrânare cu împărății pământului. Ioan a fost purtat în Duh în istoria stăpânirii papale, pentru a vedea judecata puterii papale. Judecata asupra fiicei unui preot care a săvârșit desfrânare era ca ea să fie arsă cu foc.

Iar fiica oricărui preot, dacă se pângărește dedându-se la curvie, își pângărește tatăl: va fi arsă cu foc. Levitic 21:9.

În vedenia judecății desfrânatei celei mari, care i-a fost dată lui Ioan de unul dintre îngerii care au vărsat una dintre cele șapte plăgi de pe urmă, se arăta că ea a fost arsă cu foc.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut pe fiară, acestea o vor urî pe desfrânată, o vor pustii și o vor lăsa goală, îi vor mânca carnea și o vor arde cu foc. Apocalipsa 17:16.

Apele pe care stă Desfrânata cea mare sunt popoarele lumii; ele vor fi aduse sub stăpânirea ei când Statele Unite vor amăgi întreaga lume, făcând-o să se închine fiarei, care este, de asemenea, Desfrânata cea mare. Statele Unite devin atunci întâiul dintre cei zece regi reprezentați în profeția din Apocalipsa șaptesprezece, iar în această reprezentare Statele Unite îl reprezintă pe primul rege care săvârșește desfrânare cu Desfrânata, deși ea va săvârși acest act cu toți regii care vor urma.

Primul dintre mulți împărați este reprezentat de Ahab, care era căsătorit cu desfrânata cea mare, reprezentată prin Izabela în biserica din Tiatira. Judecata Izabelei (desfrânata cea mare) este înfăptuită de cei zece împărați, care vor fi constrânși, prin puterea Statelor Unite, la o alianță biserică-stat. Acei împărați vor consimți să îngăduie papalității să stăpânească lumea (să șadă pe ape), în ciuda urii lor față de desfrânată.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care încă nu au primit o împărăție; dar vor primi putere ca împărați, pentru un ceas, împreună cu fiara. Aceștia au un singur gând și își vor da puterea și tăria fiarei. Aceștia se vor război cu Mielul, iar Mielul îi va birui, căci El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților; și cei care sunt cu El sunt chemați, aleși și credincioși. Și mi-a zis: Apele pe care le-ai văzut, pe care șade desfrânata, sunt popoare și mulțimi și neamuri și limbi. Și cele zece coarne pe care le-ai văzut pe fiară, acestea o vor urî pe desfrânată, o vor pustii și o vor dezgoli, îi vor mânca carnea și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu a pus în inimile lor să împlinescă voia Lui, să fie de un gând și să-și dea împărăția fiarei, până când se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu. Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care domnește peste împărații pământului. Apocalipsa 17:12-18.

Cei „zece regi” (Națiunile Unite) urăsc, de fapt, papalitatea, dar sunt constrânși de împrejurări să-și cedeze împărăția lor de scurtă durată puterii papale, într-o nădejde zadarnică de a salva lumea de calamitățile ei din ce în ce mai mari. Când își dau seama de înșelăciunea ei, devin instrumentul prin care ea este arsă cu foc, spre împlinirea legii din Levitic.

„Cei zece împărați” „poartă război cu Mielul” prin prigoana pe care o aduc asupra poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

Pentru ce se întărită neamurile și popoarele cugetă lucruri deșarte? Împărații pământului se ridică, iar dregătorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său, zicând: Să rupem legăturile lor și să aruncăm de la noi funiile lor. Cel ce șade în ceruri va râde; Domnul îi va batjocori. Atunci le va vorbi în mânia Sa și îi va tulbura în marea Sa urgie. Psalmul 2:1-5.

Persecuția care este săvârșită pentru papalitate de către împărații pământului a fost săvârșită și împotriva lui Hristos pe cruce.

Tu, care prin gura robului Tău David ai zis: „Pentru ce se întărită neamurile și popoarele cugetă lucruri deșarte? Împărații pământului s-au ridicat, iar căpeteniile s-au adunat împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.” Căci cu adevărat împotriva Robului Tău celui sfânt, Iisus, pe care L-ai uns, atât Irod, cât și Ponțiu Pilat, împreună cu neamurile și cu poporul lui Israel, s-au adunat, ca să facă tot ceea ce mâna Ta și sfatul Tău hotărâseră mai dinainte să fie făcut. Faptele Apostolilor 4:25-28.

„Împărații pământului” care s-au ridicat împotriva lui Hristos la răstignirea Sa îi reprezintă pe „cei zece împărați” din Apocalipsa șaptesprezece, care se războiesc din nou cu Mielul, prigonindu-l pe poporul. La cruce, acei împărați au fost „adunarea celor răi” care L-au „înconjurat” pe Hristos și care fac la fel din nou împotriva poporului Său din zilele din urmă.

Căci m-au înconjurat câinii; ceata celor nelegiuți m-a împresurat; mi-au străpuns mâinile și picioarele. Îmi pot număra toate oasele; ei mă privesc și mă pironesc cu privirea. Își împart hainele mele între ei și pe veșmântul meu aruncă sorți. Psalmii 22:16-18.

Cei zece regi, care aduc judecata asupra mării desfrânate, o vor arde cu foc, căci ea este o desfrânată care pretinde că este fiică de preot. Acei regi sunt de asemenea reprezentați ca „câini”, iar cei zece regi nu numai că o vor arde pe marea desfrânată cu foc, ci „îi vor mânca carnea”. Moartea Iezabelei a fost pricinuită atunci când a fost aruncată de pe zid și s-a zdrobit pe pământ, iar apoi au venit câinii și i-au mâncat carnea.

Și când Iehu a ajuns la Izreel, Izabela a auzit; și-a fardat fața, și-a împodobit capul și s-a uitat pe fereastră. Și pe când Iehu intra pe poartă, ea a zis: A avut Zimri pace, cel care și-a ucis stăpânul? El și-a ridicat fața către fereastră și a zis: Cine este de partea mea? cine? Și s-au uitat către el doi sau trei fameni. El a zis: Aruncați-o jos. Și au aruncat-o jos; și din sângele ei a stropit zidul și caii; și a călcat-o în picioare. După ce a intrat, a mâncat și a băut și a zis: Mergeți, vedeți acum pe această femeie blestemată și îngropați-o; căci este fiica unui împărat. S-au dus s-o îngroape; dar n-au mai găsit din ea decât craniul, picioarele și palmele mâinilor. Atunci s-au întors și i-au spus. El a zis: Acesta este cuvântul Domnului, pe care l-a rostit prin robul Său Ilie Tișbitul, zicând: În ogorul din Izreel câinii vor mânca carnea Iezabelei; iar cadavrul Iezabelei va fi ca gunoiul pe fața câmpului, în ogorul din Izreel, ca să nu se mai spună: Aceasta este Izabela. 2 Împărați 9:30-37.

Cei zece regi, care sunt Națiunile Unite, în frunte cu Statele Unite ca rege principal, vor aduce judecată asupra papalității, arzând-o cu foc și mâncându-i carnea. Acea judecată este ceea ce îngerul a venit să-i arate lui Ioan și, pentru a face aceasta, l-a dus pe Ioan în istoria pustiei, dar nu pur și simplu într-un punct la întâmplare al istoriei pustiei, ci chiar la sfârșitul perioadei. Este evident că Ioan a fost așezat la sfârșitul celor o mie două sute șaiszeci de ani, căci, când vede femeia, aceasta era deja îmbătată de sângele prigoanei și deja identificată drept mama curvelor.

Și m-a dus, în Duhul, în pustie; și am văzut o femeie șezând pe o fiară stacojie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. Și femeia era îmbrăcată în purpură și stacojii și împodobită cu aur, cu pietre prețioase și cu mărgăritare, având în mână un potir de aur, plin de urâciuni și de necurățiile desfrânării ei. Și pe fruntea ei era scris un nume: TAINĂ, BABILONUL CEL MARE, MAMA DESFRÂNATELOR ȘI A URÂCIUNILOR

PĂMÂNTULUI. Și am văzut pe femeie îmbrătată de sângele sfinților și de sângele martirilor lui Isus; și, când am văzut-o, m-am mirat cu mare uimire. Apocalipsa 17:3-6.

Desfrânata din Tir, care este totodată «desfrânata cea mare» reprezentată în Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, trebuia să fie uitată până la vremea când avea să-și cânte iarăși cântecele și să se desfrâneze cu împărații pământului.

Orice dicționar serios publicat înainte de 1950 identifică femeia îmbrăcată în stacojiu din Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, drept simbol al Bisericii Romano-Catolice, dar astăzi lumea consideră că Biserica Catolică este o biserică creștină. Lumea a uitat cine este ea cu adevărat.

Când Ioan a văzut-o, persecuția din Evul Întunecat era pe sfârșite, căci era deja îmbrătată de sângele sfinților. Ceea ce este natural ilustrează ceea ce este spiritual, iar o persoană se îmbrăță după ce bea, nu înainte.

Protestanții care se rupseseră de catolicism cu secole înainte de 1798 începuseră deja, până în 1798, drumul înapoi spre comuniunea catolică, căci ea fusese identificată drept „MAMA DESFRÂNATELOR”. Când Ioan a văzut-o și s-a mirat, bisericile care se despărțiseră odinioară de comuniunea ei se întorseseră deja. Astfel, Ioan a fost dus la 1798, când marea desfrânată ucisese deja milioane de creștini și sedusese deja fostele biserici protestante să accepte pretenția ei presumțioasă că ea era capul bisericilor, așa cum o identificase Iustinian în anul 533.

Din perspectiva profetică a anului 1798, îngerul i-a înfățișat apoi lui Ioan ultima reprezentare a împărățiilor profetiei biblice.

Și îngerul mi-a zis: De ce te-ai mirat? Ți voi spune taina femeii și a fiarei care o poartă, cea care are șapte capete și zece coarne. Fiara pe care ai văzut-o era și nu este; și se va ridica din Adâncul fără fund și se va duce la pierzare; și se vor mira cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume n-au fost scrise în cartea vieții de la întemeierea lumii, când vor vedea fiara că era, și nu este, și totuși este. Aici este mintea care are înțelepciune: Cele șapte capete sunt șapte munți pe care șade femeia. Și sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, iar celălalt încă n-a venit; și, când va veni, trebuie să rămână pentru puțină vreme. Și fiara care era și nu este, ea însăși este al optulea și este dintre cei șapte, și se duce la pierzare. Iar cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care încă n-au primit împărăție, dar primesc putere ca împărați un ceas împreună cu fiara. Apocalipsa 17:7-12.

În profeta biblică, o fiară reprezintă o împărăție, așa cum se recunoaște lesne în capitolele șapte și opt din Daniel, iar taina pe care îngerul i-o prezintă lui Ioan este taina fiarei și a femeii care stă călare pe fiară. Femeia de pe fiară este desfrânata cea mare, care săvârșește desfrânare cu împărații pământului. Ea este Izabela, iar soțul ei este Ahab.

De aceea va lăsa bărbatul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de soția sa și vor fi un singur trup. Geneza 2:24.

Bărbatul este bărbat, iar femeia este femeie, dar împreună sunt un singur trup. Taina fiarei este unirea Bisericii cu Statul, unirea dintre femeie (Biserica) și fiară (regii), care alcătuiesc o singură împărăție, compusă din două părți. Cărmuirea de stat și cărmuirea bisericească, îmbinate, cu

femeia având controlul asupra relației, constituie „icoana fiarei”. Lui Ioan i se arată femeia purtată de fiară, căci ea este cea care deține controlul asupra relației.

Iar femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care stăpânește peste împărății pământului.
Apocalipsa 17:18.

Împreună, fiara și femeia reprezintă o singură împărăție (un singur trup), dar îngerul accentuează relația mării desfrânate cu împărății pământului. Fiara care "a fost și nu este", care "are să se ridice din adâncul fără fund și să se ducă la pierzare", de care "se vor mira cei ce locuiesc pe pământ", este papalitatea atunci când rana de moarte a mării desfrânate este vindecată. Ea "a fost" a cincea împărăție în profeția biblică, dar a fost "hotărât" ca ea să primească o rană de moarte în 1798.

Când Ioan a fost transportat în mod spiritual în 1798, ea „nu” era o fiară, și „totuși”, când rana ei de moarte este vindecată la sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici care se încheie odată cu legea duminicală ce urmează să vină în curând, ea „este” din nou vie, cântându-și cântările, săvârșind desfrânare și ucigând pe creștini.

Capitolul șaptesprezece este ultima prezentare a împărățiilor din profeția biblică și, ca atare, trebuie să fie în acord cu prima mențiune a împărățiilor din profeția biblică. Prima mențiune a acelor împărății se găsește în Daniel, capitolul doi, care este reprezentat pe ambele planșe ce au constituit o împlinire a poruncii lui Habacuc de a scrie vedenia și de a o face lămurită pe tăblițe.

Mileriții au avut dreptate în înțelegerea lor cu privire la împărățiile din profeția biblică din cartea lui Daniel, așa cum sunt reprezentate în capitolele doi, șapte și opt, însă înțelegerea lor era incompletă. Nestematele lui Miller din capitolul doi al lui Daniel strălucesc de zece ori mai puternic în zilele de pe urmă, căci sunt recunoscute ca identificând prima referință, nu doar la împărățiile profeției biblice, ci și la prima referință a descoperirii că al optulea este din cei șapte. Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul lui.

Toți profeții vorbesc despre zilele de pe urmă, iar Ioan, în Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, identifică ultima împărăție pământească atunci când prezintă "fiara care" "a fost și nu este; și se va ridica din adâncul fără fund și se va duce la pierzare." Fiara se ridică din "adâncul fără fund", care este un simbol al unei "noi manifestări a puterii satanice".

"Când își vor fi încheiat [își încheie] mărturia lor.' Perioada în care cei doi martori aveau să proorocească, îmbrăcați în pânză de sac, s-a încheiat în 1798. Pe măsură ce se apropiau de încheierea lucrării în obscuritate, împotriva lor avea să se ducă război din partea puterii reprezentate drept 'fiara care se ridică din adâncul fără fund.' În multe dintre națiunile Europei, puterile care dețineau conducerea în Biserică și Stat fuseseră, timp de secole, controlate de Satana, prin intermediul papalității. Dar aici este adusă în vedere o nouă manifestare a puterii satanice." Marea Controversă, 268.

Unii teologi vor susține că, întrucât „fiara care se ridică din adâncul fără fund” din Apocalipsa, capitolul al unsprezecelea, este identificată în pasaj ca fiind ateismul Revoluției Franceze, expresia „adâncul fără fund” este un simbol al ateismului. Dar islamul s-a ridicat din „adâncul fără fund” în Apocalipsa, capitolul al nouălea, iar islamul nu este ateism. Adâncul fără fund reprezintă o

manifestare satanică.

I-am spus că Domnul îmi arătase în vedenie că mesmerismul era de la Diavol, din adâncul fără fund, și că în curând avea să meargă acolo, împreună cu cei care continuau să-l folosească. Review and Herald, 21 iulie 1851.

Ceea ce este „de la Diavol” este ceva „din adâncul fără fund”. În Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, fiara care se ridică din adâncul fără fund este puterea care merge la pierzare, iar cei ale căror nume nu sunt scrise în carte se vor minuna după ea. „Pierzare” înseamnă osândă veșnică și este reprezentată în Apocalipsa ca „lacul de foc”, în care fiara este aruncată.

Și fiara a fost prinsă, și împreună cu ea prorocul mincinos, care săvârșea minuni înaintea ei, prin care i-a amăgit pe cei ce primiseră semnul fiarei și pe cei ce se închinau chipului ei. Amândoi au fost aruncați de vii într-un iezer de foc, arzând cu pucioasă. Apocalipsa 19:20.

În capitolul treisprezece este identificată prima fiară care se ridică din mare, pe care Sora White o identifică în mod direct ca fiind papalitatea. În acel pasaj, lumea se minunează după fiara papală.

Și am văzut unul dintre capetele ei ca și cum ar fi fost rănit de moarte; și rana ei de moarte a fost vindecată: și tot pământul s-a mirat după fiară. Apocalipsa 13:13.

Fiara din Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, după care „se vor mira cei ce locuiesc pe pământ”, este ultima manifestare a puterii satanice, care are loc atunci când rana de moarte a papalității este vindecată, odată cu iminenta lege duminicală. Fiecare trăsătură profetică a femeii și a fiarei pe care ea o călărește, din capitolul șaptesprezece, identifică Biserica Romei, așa cum o identificau și dicționarele publicate înainte de 1950.

Fiara din Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, este un simbol al unirii dintre biserică și stat, care este icoana fiarei. Fiara cu șapte capete și zece coarne este împărăția alcătuită din cei zece regi (Națiunile Unite), pe care femeia stă călare și peste care domnește. Femeia este papalitatea, identificată drept Babilonul cel mare, mama desfrânatelor. După ce simbolurile sunt identificate, ne putem întoarce la 1798; momentul din istorie la care Ioan a fost dus pentru a primi ultima reprezentare a împărățiilor profeției biblice.

Vom aborda acele împărății și reprezentarea lor în Daniel, capitolul al doilea, în articolul următor.

Fiecărei națiuni care a pășit pe scena istoriei i s-a îngăduit să-și ocupe locul pe pământ, pentru ca să se vadă dacă avea să împlinească scopul „Veghetorului și al Sfântului”. Profetia a trasat ridicarea și căderea marilor imperii ale lumii — Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma. În cazul fiecăruia dintre acestea, ca și în cazul națiunilor cu putere mai mică, istoria s-a repetat. Fiecare a avut perioada sa de încercare, fiecare a eșuat, slava i s-a stins, puterea i-a părăsit, iar locul i-a fost ocupat de o alta.

"În timp ce națiunile respingeau principiile lui Dumnezeu și, prin această respingere, își săvârșeau propria ruină, era totuși vădit că scopul divin, suveran, lucra prin toate acțiunile lor." Educație, 177.